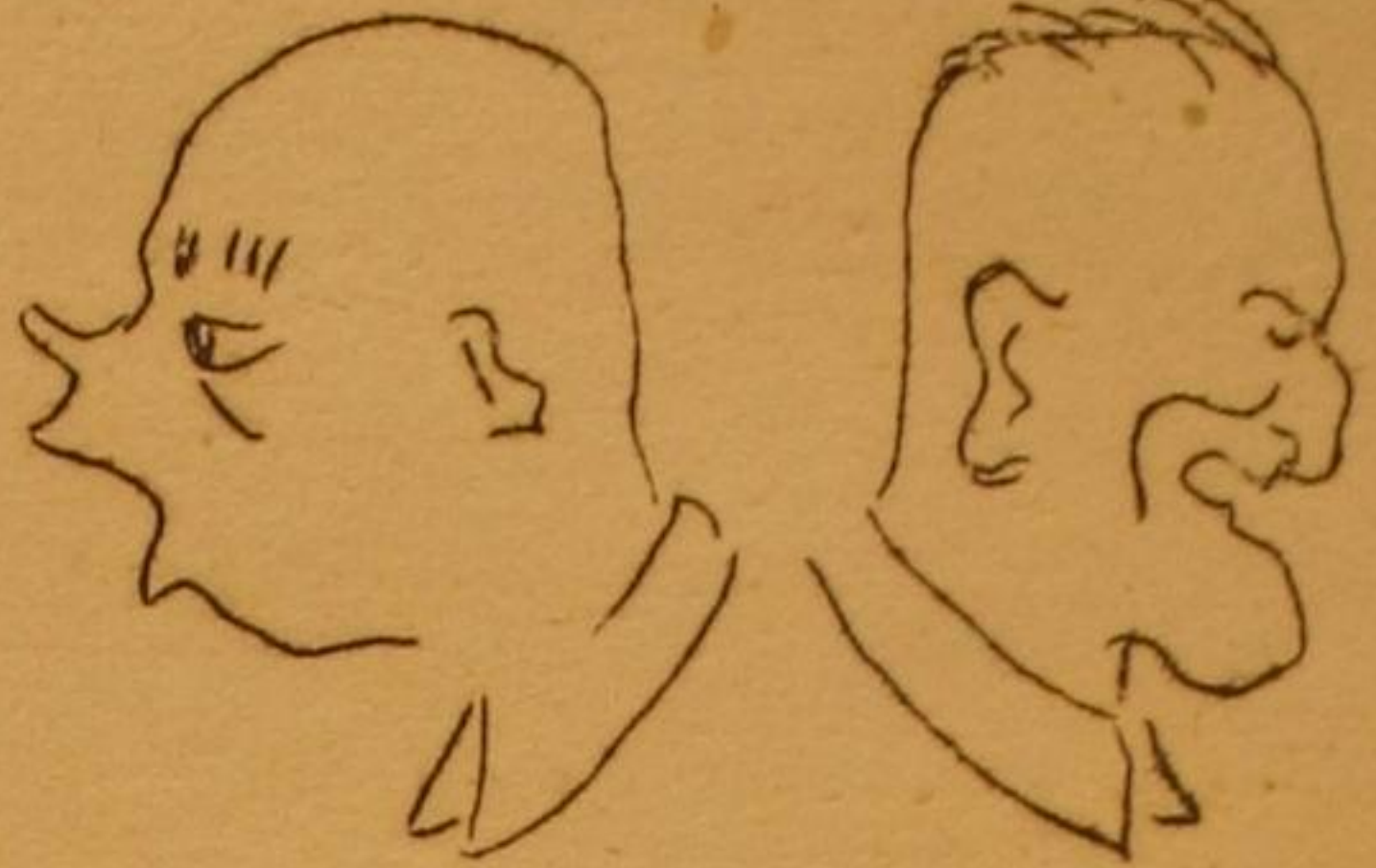
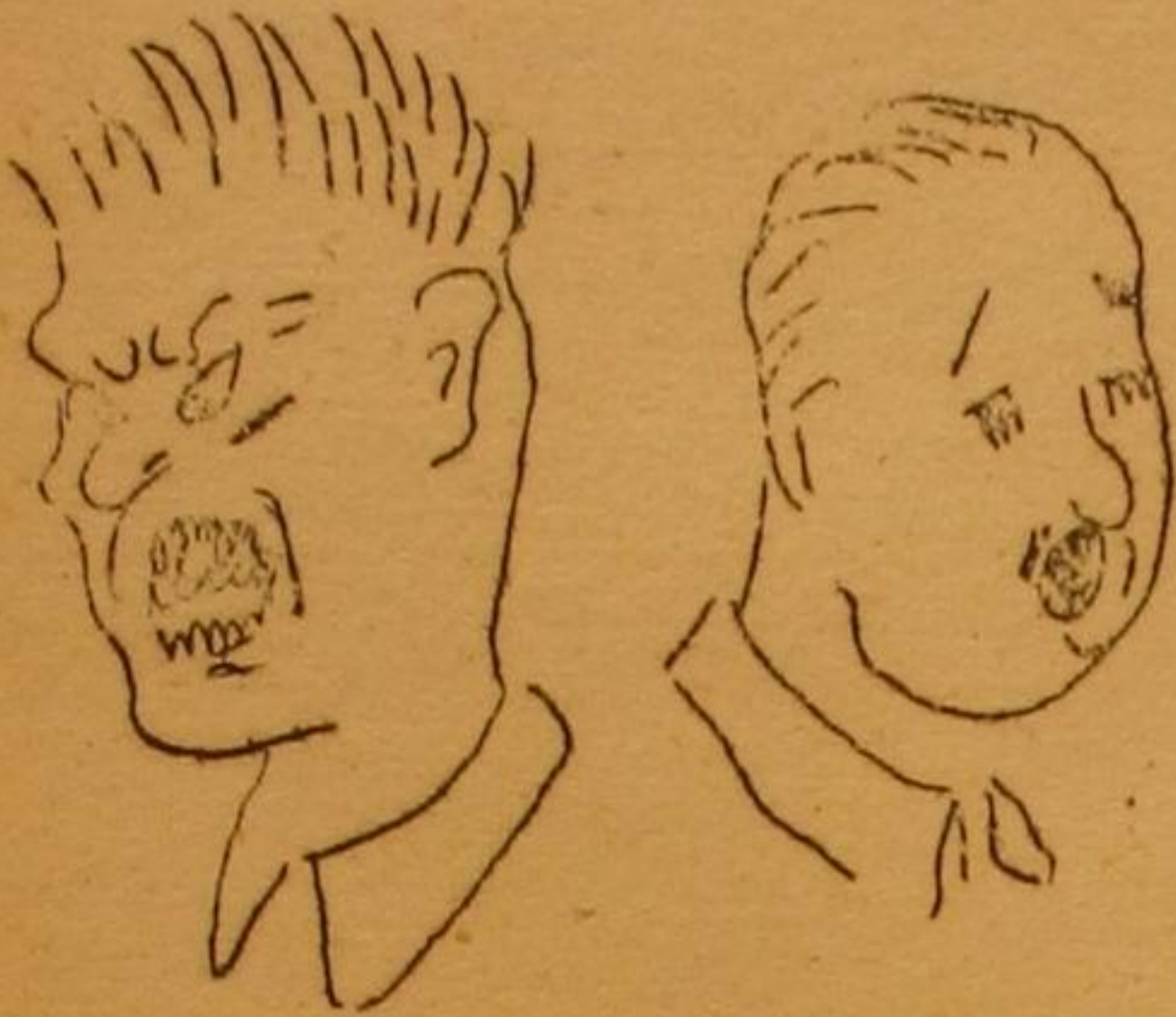

Työväen lehden laulukirja 19.9.43.

L U P A U S

Karjalan maa,
syntymämaa.
Elämän, kuoleman
sulle me suomme,
orjuuden yltäsi
vielä me luomme.
Maa polo, armas, ei petä sua
poikasi, kuoloon kiusattua.

Karjalan maa
meit' odottaa.
Aidit ja siskot
itkevi illoin:
kostaja, kuulutko
mieroilta milloin?
Maa polo, armas jne.

Karjalan maa,
toivomme maa.
Vielä sen vaarat,
kottokorvet
riemuiten vastaa,
kun soi sotatorvet.
Maa polo, armas jne.

Ei kotimaa
sortua saa.
Nouseva on
joka Karjalan miesi,
kunnehta taas
oma on kotiliesi.
Maa polo, armas jne.

V Ä L I A I K A I N E N

Elo ihmisen huolineen, murheineen,
se on vain väliaikainen.
Ilonhetki myös heikkövin riemuineen
se on vain väliaikainen.
Tämä elomme loisto ja rikkaus,
sekä rinnassa riehuva rakkaus,
ja pettymys tuo - totta tosiaan
väliaikaista kaikki on vaan.

Tuokau viehkein koundimman kukkosen,
se on vain väliaikainen.
Aika kultaisen, heljimmän muoruuden,
se on vain väliaikainen.
Sitten tyttösi houpesi kauneus,
sekin kaalien purppuröpunerrus,
ja hyyrymä tuo - totta tosiaan
väliaikaista kaikki on vaan.

K a l l e - K u s t a a n m u o r i

Kalle-Kustaan muori nukkuu
höyhenpatjallaan
ja Kalle-Kustaa itse nukkuu
hänen rinnallaan.
lapset imee tyytyväisenä
suklaanekkuaan,
raaha vallitseepi päällä maan.
Hei, tuuti-tuuti-tuutilullaa,
hei, tuuti-tuuti-tuutilullaa,
raaha vallitseepi päällä maan.

Kalle-Kustaan muori rientää
kahvia hamstereeraan
ja Kalle-Kustaa hikipaissaan
palkkaa reppuun,
lapset viedään Svea-maman
kehtoon keinumaan.
sota syttynyt kun on päälle maan.
Hei, soivat, soivat runnut, torvet,
hei, soivat, soivat runnut, torvet,
hei, soivat, soivat runnut, torvet,
sota syttynyt kun on päälle maan.

Kalle-Kustaa iivanoita ampuu
kuopastaan,
yönsä viettää havuilla hän
telttanurkassaan,
tält ne tanssii saksanpolkkaa
hänen paidallaan
kauas iivanat karkoitetaan.
Hei, Inke- Inke- Inkeristä,
hei, Inke- Inke- Inkeristä,
hei, Inke- Inke- Inkeristä,
kauas iivanat karkoitetaan.

Kerran, kerran Kalle-Kustaa
nousee kuopastaan,
muori tuinat tulokahvit
pane kiehumaan,
ja lapset tuodaan Ruotsinmaelta
- Suomea oppimaan,
raaha tullut kun taas on päälle maan.
Hei, riemu, riemu, riemu raikuu,
hei, riemu, riemu, riemu raikuu,
hei, riemu, riemu, riemu raikuu,
raaha tullut kun taas on päälle maan.

Hurma viimin, mi mieltäsi nostattaa,
se on vain väliaikainen.
Ja heili - joka helyt meillä ostattaa,
se on myös väliaikainen.
Tämä elomme riemu ja rikkaus,
sekä rinnassa riehuva rakkaus,
ja pettymys tuo - totta tosiaan,
väliaikaista kaikki on vaan.